

La creixent tensió entre el sobiranisme català i l'estat espanyol ens situa davant de tres possibles escenaris: la independència, el manteniment de la situació actual i una sortida negociada dins d'un ventall delimitat per les altres dues opcions (tercera via).

L'objectiu immediat del sobiranisme és demostrar el 9-N, de manera democràtica, que hi ha una nova majoria social i política a Catalunya disposada a assumir, sense por, la plena responsabilitat del seu futur. Una votació favorable a la construcció de l'estat català –vinculant o no– comportaria, *de facto*, l'assumpció política del mandat popular de negociar la independència i obrir un procés constituent. El caràcter fundacional del procés proporcionaria, llavors –i en funció de la correlació de forces–, la millor oportunitat per replantejar qüestions com el model social, l'arquitectura institucional, els mecanismes de participació democràtica, el paper de l'administració pública o el model de ciutadania. La independència és l'opció dels sectors socials més dinàmics, més transformadors, amb més confiança en les pròpies forces i en les de la societat catalana.

L'opció per mantenir la situació actual la defensen sectors espanyolistes acomodats a la vella subordinació cultural i identitària de la catalanitat, i els sectors més conservadors, atemorits davant de qualsevol perspectiva de canvi, pendents de protegir privilegis que creuen en perill. De fet, a molts, la situació actual tampoc no els plau perquè enyoren un estat més fort, una jerarquia més clara entre l'única nació que reconeixen –i les seves expressions– i el “localisme arrauxat”. L'Estat és el seu bastió. Si guanyessin, demanarien mà dura.

L'opció per la tercera via és esgrimida per un ventall de sectors que va des dels partidaris d'una simple descentralització administrativa fins als d'un federalisme atorgat que, a canvi de mantenir la unitat de l'Estat, garantís competències efectives plenes en àrees fonamentals. Hi caben, doncs, negociadors i filibusters sense fi, i membres sincers del club de les bones intencions. De fet, posats a negociar, ¿no és millor fer-ho sense les mans emmanillades? ¿Voleu dir que no és més intel·ligent comparèixer a la reunió amb la sobirania reconeguda i la plena llibertat de marxar-ne?

Pels independentistes, la independència és el camí cap a les llibertats i el canvi social. Pels autèntics partidaris de la tercera via, seria la manera de poder negociar en igualtat de condicions. Els altres són carn i múscul de l'Estat que no ens vol deixar votar.

Pels independentistes, la independència és el camí cap a les llibertats i el canvi social. Pels autèntics partidaris de la tercera via, seria la manera de poder negociar en igualtat de condicions. Els altres són carn i múscul de l'Estat que no ens vol deixar votar.

Lliures i responsables

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

